

I N M E M O R I A M

CHRIS CUYVES

is op 20 mei 1997 overleden. Hij was amper 40 jaar oud.

Ik herinner me het telefoongesprek met Chris half oktober vorig jaar. Er was bij hem leukemie vastgesteld en hij was koortsachtig op zoek naar een beenmergdonor, nagenoeg zijn enige kans op genezing. Ik was geschokt, ontredderd, ik wist niet wat te zeggen... Zijn dringende oproep is in de eerste Vonk van deze jaargang verschenen. Het was een schreeuw om hulp waar je heel klein en stil van werd. De talloze reacties die op deze en soortgelijke oproepen gekomen zijn, deden hem en zijn familie heel veel deugd.

Ik herinner me het bezoek aan Chris in de kerstvakantie. Hij had toen twee slopende chemokuren achter de rug. Er was een donor gevonden in Amerika, en een derde chemokuur gevolgd door de beenmergtransplantatie zou half januari plaatsvinden. Chris was heel moe en verschrikkelijk bang voor wat nog zou komen. Opnieuw schoten alle woorden tekort...

Zijn lijdensweg was toen nog lang niet ten einde, zo bleek achteraf. Maar hij bleef vechten, tegen beter weten in, voor zijn vrouw en zijn twee kinderen. Het is mensonterend, er zijn geen woorden voor zoveel pijn, aftakeling, angst en verdriet...

Ik herinner me Chris een flinke 20 jaar geleden toen we samen Germaanse filologie studeerden, ik zie hem voor me tijdens HSN-conferenties waaraan hij meer dan eens een actieve bijdrage leverde, ik hoor zijn stem als we overlegden over artikels voor Vonk. In zijn rol van leraar Nederlands heb ik, en velen met mij, Chris altijd enorm gewaardeerd. Hij was steeds bereid om zich volledig in te zetten voor zijn vak, zijn school, zijn leerlingen. Ook op het schoolboek MELOPEE drukte hij zijn persoonlijke stempel. Zijn competentie was groot, maar zijn bescheidenheid zo mogelijk nog groter. En ook als mens had ik Chris heel graag: hij was altijd even aardig, zacht, rustig en vriendelijk. En zo wil ik me Chris blijven herinneren...

Chris hield veel van poëzie. Herman de Coninck, die amper twee dagen na hem overleed, en Leonard Nolens waren zijn lievelingsdichters. Maar hij schreef zelf ook gedichten, waarin hij die gevoelens neerschreef die anders niet verwoord kunnen worden. We kunnen op geen passender manier van Chris afscheid nemen dan door hem het laatste woord te geven:

*Als dan de laatste kluit aarde valt
mijn leven voorgoed bedelft
denk dan aan ons samenzijn
hernieuw ons leven in gedachten

verstel je leven met het mijne
bouw op je verdriet
vermaak het met hoop en levenswil.*

CHRIS CUYVES, NOVEMBER 1996

(RR)